

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 146.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939507568/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

Tilstedeværende end med hende; men Virginie kunde see, hvorledes Lyden af Minonas Stemme langt borte satte ham i Bevægelse, hvorledes hans Øine hemmeligt fulgte hende, hvorledes han skiftede Farve, naar hun uventet nærmede sig ham. Og naar hun selv talte med ham, følte hun, at hans Sjæl og Aand var fraværende, om det end lykkedes ham at fængsle sin Opmærksomhed til Samtalens Gienstand. Hun blev betagen af en trykkende Angst, naar hun saaledes saae sin Anelse bekræftet. Næste Gang, hun traf sammen med sin Barndomsven, bestræbte hun sig uvilkaarligt for at fængsle ham – om ikke til Samtalen saa til hende selv. Det var et ubevidst Coquetterie, der virkelig gav den elskværdige Pige en ny Ynde, selv i Viggos Øine; men hun kunde ikke tage fejl af den store Forskjel paa den Venlighed, hvormed han kom hende imøde, og den Lidenskab, hvormed han tilbød Minona i sine hemmeligste Tanker. For første Gang sneg en Følelse af Bitterhed sig ind i Virginies rene Sjæl, – og det mod en Veninde, som hun elskede saa høit! – for første Gang begræd hun sin egen Mangel paa det Tryllerie, hvormed Minona havde fængslet Viggo. Men langt stærkere end Skinsygen var hendes Frygt for *dem* – og den nagende Smerte ved Tanken om deres Fremtid.

En Dag da Viggo og Minona stod sammen paa en Høi ved Udkanten af Skoven, hvor det smukke Sommerlandskab laae udbredt for dem med Stranden til Baggrund, udbød hun, idet hun saae sig om: »Hvor denne Sommer er smuk! det forekommer mig, som om det aldrig før havde været mere end Foraar. Nu er den fagre Tid kommet, jeg ventede' saalænge!« Viggo besvarede det straalende Blik, hvormed hun saae op til ham, med et vemodigt Smil, idet han svarede: »Ja, Sommeren er en fager Tid! I Naturen, men ogsaa kun der, svarer Opfyldelsen til Løftet.« »Ogsaa i Menneskenaturen! troer Du at Løftet i vor egen Sjæl vilde have den store Magt til at lykksaliggjøre, hvis Opfyldelsen ikke var nær og sikker?« – Viggo var usædvanlig mærk stemt; han betragtede Minona med en uforklarlig Smerte. »Du lever endnu kun i Idealet!« sagde han, »i Virkeligheden er der saamegen – Skuffelse!«